

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **nezl. L. A.**, st. přísl. Sýrie, v zast. zákonné zástupkyně: R. A. S., st. přísl. Sýrie, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**, odbor konzulárních koncepcí a metodiky, se sídlem Hradčanské nám. 5, Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2015, č. j. 300003/2015-KKM, ve věci nového posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza,

t a k t o :

I. Žaloba **s e o d m í t á**.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byly na základě jeho žádosti nově posouzeny důvody neudělení krátkodobého víza ve smyslu ustanovení § 180e odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

O neudělení krátkodobého víza v případě žalobce rozhodl Zastupitelský úřad ČR v Bejrútu, přičemž po provedení nového posouzení žalovaný shledal: „*rozhodnutí zastupitelského úřadu ČR v Bejrútu v souladu s vyznačenými důvody neudělení krátkodobého víza podle vízového kodexu (nebylo možné prokázat Váš úmysl opustit území členských států před skončením platnosti víza, informace předložené za účelem prokázání účelu a podmínek předpokládaného pobytu nebyly spolehlivé)*“. Žalovaný proto žádosti žalobce nevyhověl a konstatoval, že zastupitelský úřad ČR v Bejrútu postupoval správně, když rozhodl o neudělení víza.

Žalobce zjevně usiluje o soudní přezkum ve věci rozhodnutí o neudělení víza, tj. takového typu správního rozhodnutí, jež je z přezkoumání soudem výslovně vyloučeno, a to v § 171 písm. a) zákona o pobytu cizinců, který stanoví: „[z] přezkoumání soudem jsou

vyloučena rozhodnutí o neudělení víza; to neplatí, jde-li o neudělení víza rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie“ (pozn. potvrzení provedeno krajským soudem).

Předmětnou soudní výlukou, která neplatí pouze ve vztahu k rodinným příslušníkům unijních občanů, což není případ právě posuzované věci, se správní soudy opakovaně zabývaly a jejich judikatura setrvale stojí na následujícím závěru. Rozhodnutí o neudělení víza (jedno zda dlouhodobého či krátkodobého) představuje výkon diskreční moci státu, a pokud v daném případě není cizinci garantována soudní ochrana, nelze to považovat za rozporné s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod; srov. zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 As 95/2008 – 45, publ. pod č. 1955 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 As 80/2013 – 34.

Takto jednoznačně se k předmětné soudní výluce staví též judikatura Ústavního soudu, která dlouhodobě vychází z toho, že vyloučení soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení víza není v rozporu s Listinou základních práv a svobod, neboť se nejedná o rozhodnutí způsobilé zasáhnout do základních práv a svobod. A v podstatě totéž potvrdil i plenární nálezh Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, Pl. ÚS 23/11, publ. pod č. 234/2012 Sb., na který zdejší soud v podrobnostech odkazuje s tím, že Ústavní soud: „...na dosud traktovaném závěru, dle něhož v případě rozhodnutí o neudělení víza nemůže dojít k zásahu do základních práv a svobod, trvá. Je tudíž v kompetenci zákonodárce toto řízení vyloučit ze soudního přezkumu, aniž by se tím dostal do rozporu s dikcí čl. 36 odst. 2 Listiny.“

Za dané situace tedy argumentace žalobce k přípustnosti žaloby a prolomení předmětné soudní výluky právě s odkazem na čl. 36 odst. 2 Listiny a ústavně konformní výklad § 171 písm. a) zákona o pobytu cizinců nemůže prima facie obstát. A odkazuje-li v tomto ohledu žalobce na judikaturu, konkrétně na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 95/2008 a sp. zn. 5 Azs 89/2015, nelze než tyto odkazy odmítnout s tím, že první z rozsudků je souladný s dosavadní judikaturou; ostatně také proto je citován shora a jeho interpretace žalobcem je zavádějící. Nejvyšší správní soud se v tomto případě zabýval případem neudělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem zaměstnání, přičemž potvrdil, že podmínky pro věcný přezkum dány nebyly a v postupu městského soudu tak neshledal porušení práva na spravedlivý proces. Podobně zavádějící je i odkaz na posléze citovaný rozsudek, který se zabýval neudělením víza v případě rodinného příslušníka občana EU a na nyní souzenou věc nedopadá (zde: jde o neudělení víza v případě občana tzv. třetí země).

Ve světle všech výše uvedených skutečností lze tedy uzavřít, že žalobcem podaná žaloba ve svém důsledku směřuje proti rozhodnutí o neudělení víza, což je takový typ správního rozhodnutí, proti němuž není poskytována soudní ochrana, což ovšem nelze považovat za porušení základních práv žalobce.

Krajský soud proto ve výroku I. podanou žalobu jako nepřípustnou odmítl dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) a § 68 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 171 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Ve výroku II. o náhradě nákladů řízení vyšel krajský soud z § 60 odst. 3 s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo byla-li žaloba odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. 2. 2016

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu